

Thingets Side. Derfor er det af Bigtighed for Folkethinget, at det henvender en Bøn eller Begjæring til Landstthinget og til Regjeringen om, at de ville give deres Samtykke til, at denne Sum udbetales, for at den kan anvendes af Folkethinget paa den Maade, som vi maatte finde passende.

Fsberning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Fsberning: Jeg maa bemærke for det ærede Thing, at jeg har troet at udtale en for vedkommende Person honorabel Sag, naar jeg har raadet til, at hvert Medlem her i Thinget skulde give ham 30 Rd. af sin Lomme og paa den Maade danne et Beløb af 3000 Rd. Jeg er overbevist om, at det er den bedste og honorableste Maade, hvorpaa Folkethinget i dette Tilfælde kan affinde sig.

L. C. Larsen: Der er et enkelt Punkt i denne Sag, hvorom jeg vil tillade mig at sige et Par Ord. Den ærede Minister yttrede, hvis jeg ikke tager feil, at det vilde være imod Rigsretsloven at forhøje Honoraret fra Folkethingets Side; men det troer jeg ikke er rigtigt. Loven bestemmer, at Folkethinget vælger en offentlig Anklager, men der staaer ikke i Loven, at Folkethinget kan befale Noget at overtage dette Gjern. Folkethinget er ikke indskrænket til at søge den offentlige Anklager blandt Høiesteretsadvocater eller andre bestfede Sagsførere, men kan vælge, hvem det vil. Det er derfor, som ogsaa nylig er blevet ytret, af stor Bigtighed, at Folkethinget har det i sin Magt at kunne skaffe sig den Mand, som det ønsker at benytte til dette Gjern, og det forholder sig ligesaa rigtigt, at man i den Anledning henvendte sig til en anden Mand, som aflog det. Det er derfor ogsaa ganske vist, at, hvis Advocat Brock, da man kom til ham, for at anmode ham om at overtage dette Gjern, havde sagt: Ja, men jeg vil have saa og saa Meget derfor, saa havde han

været aldeles i sin gode Ret, og, hvilket Salair Rigsretten end havde bestemt, vilde det ikke kunne have havt nogen Indflydelse paa dette Forhold. Jeg mener ogsaa, at, uanset, at en saadan Aftale ikke har fundet Sted, staaer det ligesuldt aabent, hvorvidt han skal nøies med det Salair, der er tilkjendt ham ved Rigsretsdommen eller ikke. Dette Salair kan efter alle sædvanlige Regler ikke have anden Betydning end den, at de, som efter deres Stilling ere pligtige til at overtage saadanne Sager, skulle nøies med det Honorar, som bestemmes af Rigsretten, og at, naar et saadant Honorar af Rigsretten er bestemt for den offentlige Anklager, saa kunne de Tiltalte, hvis de tilpligtes at bære Sagens Omkostninger, ikke komme til at betale Noget ud over den Sum, som er tilkjendt Actor. I denne Sag var der befalede Defensorer, og om dem gælder det altsaa, at de maae lade sig nøie med det Honorar, som blev dem tilkjendt. Efter Rigsretsloven kan jo ogsaa Sager anlægges for Rigsretten efter Kongens Befaling og med Folkethingets Samtykke, og da bestikker Regjeringen en Actor; han maa lade sig nøie med det Salair, der tilkjendes ham af Rigsretten; men den af Folkethinget frivilligt engagerede Sagsfører behøver ikke at lade sig nøie med det Salair, som saaledes tilkjendes ham. Jeg troer derfor, at, hvis Advocat Brock havde indgivet en Regning paa et større Salair og vilde gjøre det gjældende ved Retten, saa vilde man ikke kunne afvise Sagen med den Bemærkning, at Spørgsmaalet allerede var afgjort af Rigsretten. Det er en anden Ting, at Retten maaskee kunde sige: „Da Rigsretten har fundet, at Salairer var passende, saa skjønte vi ikke, at der er Anledning til at give mere.“ — Jeg troer saaledes, at Spørgsmaalet, om hvilket Honorar der tilkommer Advocat Brock, som offentlig Anklager, staaer aldeles aabent, og at det ikke kan være imod Rigsretsloven, at bevilge et høiere Honorar.

Judenrigsministeren: Jeg kan ikke erkjende Rigtigheden af de Bemærkninger, som fra forskellige Sider ere fremsatte imod de Grunde, som jeg, da jeg første Gang havde